

ENDETIDENS PANORAMA I LYS AV JOHANNES ÅPENBARING

Del 2 av Per Braaten

Dato 9.12.23 (redigert A. Sg)

Artikkel nr. 2

- Joh. Åpenbarings-kronologi - Israels 70. år-uke
- Den store Trengsel - en annerledes trengsel.
- Bortrykkelsens mysterium.
- Martyrenes skare, levende og døde.
- Israels plass og rolle i endetidens drama.

I del 2 av panoramaet over Jesu gjenkomst, skal vi i stor grad se nærmere på menighetens bortrykkelse og den store trengsel. Helt siden Jesu himmelfart har kristne ventet på denne begivenheten med stor forventning. Selv disiplene forkynte dette.

JOHANNES' ÅPENBARING er en liten bok med et mektig innhold. Den består av bare 22 korte kapitler, bestående av 404 vers. Her er få direkte sitater fra GT, men derimot en mengde hentydninger. Det påstås at av Åpenbaringsbokens 404 vers finnes det ikke mindre enn 278 "linjer" til ulike avsnitt i GT. Det er som hele Skriftens budskap om endetiden er samlet i Joh. Åp.

Den store trengsel

Menneskehetens historie har fra tidens morgen vært full av trengsler som blodige kriger, fattigdom, sult, smittsom pest, dødelige sykdommer,

undertrykkelse, forfølgelse, store naturkatastrofer, lov-løshet, opprør og vold. Guds sanne Kirke og de salvede profettrøster er ofte blitt møtt med hån og forakt. Martyrenes tall, i gammel og nyere tid, er svimlende høyt. Og ennå er ikke dette tallet fullendt! Alt dette er i seg selv en oppfyllelse av Skriftens ord Jesus sa til sine disipler:

Når verden hater dere, da skal dere vite at den har hatet meg før dere. Var dere av verden, da ville verden elske sitt eget. Men fordi dere ikke er av verden, men jeg har utvalgt dere av verden, derfor hater verden dere.

Mye verdsliggjort og kompromissvennlig kristendom uten omvendelse, sann bot og personlig etterfølgelse av Herren Jesus Kristus er blitt tolerert. Det har vært lønnsomt for mange å bøye kne for de politiske og religiøse makthavere. Men det står skrevet: *Alle som vil leve gudfryktig i Kristus Jesus, skal bli forfulgt. 2.Tim.3,12.*

Her gis intet unntak. Forfølgelsen kan gi seg ulike utslag til forskjellige tider, men sann gudsfrykt, om ubetinget lydighet mot Skriftens ord, vil aldri bli verken forstått eller akseptert. Verden befinner seg i åndelig mørke. Historien bekrefter sannheten i Jesu ord: *I verden har dere trengsel. Men vær frimodige! Jeg har overvunnet verden! Joh.16,33.*

Men Skriften taler også om en kommende trengsel som hører endetiden til, og som vil være av en helt annen karakter enn alle tidligere trengsler.

Den er omtalt på flere steder i Den Hellige Skrift. Det mest kjente stedet er Dan.12,1 *Det skal komme en trengselstid som det ikke har vært fra den dag noe folkeslag ble til og til den tid.*

Det var dette ordet Jesus henviste til i sin store tale om endetiden, som han holdt noen få dager før korset ble reist på Golgata. Matt.24,21. Og i samme åndedrag gjorde han også bruk av det kjente uttrykk i Bibelens store nøkkelprefeti i Dan. 9,24-27 om ødeleggelsens styggedom. Det går en direkte linje fra Daniels bok, via Jesu tale på Oljeberget i Matt.24, og fram til Joh. Åp. Det er denne endetidens store trengsel som er rammen for de profetiske syner i Joh. Åp.

Trengselens dypeste årsak er verken politiske beslutninger eller militære rådslagninger. Heller ikke historiske tilfeldigheter. Dens opphav er å finne for Guds trone. Det som skjer på jorden blir utløst i himmelen ved at seglene brytes, det blåses i basuner og vredesskåler blir tømt over jorden!

Det er tiden for Lammets vrede. En slik fryktinngytende åpenbaring av Guds vrede har aldri tidligere funnet sted. Det som da skal skje vil berøre en hel verden, og ikke minst vil Israel bli hardt rammet.

Derfor blir denne trengsel omtalt som en trengselstid for Jakob. Men han skal bli frelst fra den. Jer.30,7. Men også de øvrige nasjoner vil bli berørt. *For nær er dagen! Ja, nær er Herrens dag! En dag med skyer, en dommens tid for folkene skal den være.* Esek.30,3.

Tidens tegn og det profetiske paradoks Skriften omtaler mange spesielle og generelle tegn som forvarslar til Jesu Kristi gjenkomst. Disse står å lese både i evangeliene og i NTs brever. Men disse tegn synes å romme et merkelig – ja nesten mystisk – paradoks.

På den ene side finnes det en klar proklamasjon om at Jesu gjenkomst kan finne sted hva tid som helst. Dag og time kjenner ingen, ikke engang himmelens engler, og langt mindre djevelen og ondskapens åndehær i himmelrommet.

Ikke en gang Jesus selv visste under sitt jordeliv, som sant menneske i dyp fornedrelse- det nøyaktige tidspunkt. Mark.13,32. Derfor lyder det et profetisk rop: *Jesu kan komme hva tid som helst! Herren er nær! Det er bare en ganske liten stund igjen! Hebr.10,37.*

Fra tronen i det høye høres et mektig budskap fra den seirende Kristus selv, til sine barn på jord: *Jeg kommer snart! Og i hast!*

Jesu gjenkomst kan skje i dette sekund, om så skal være, før jeg har rukket å fullføre denne setning. Dette er ikke svermeri, men guddommelig sannhet!

De første kristne levde i en daglig forventning. Derfor ønsker vi å understreke med all tydelighet at det er verken ett eller flere tegn som med nødvendighet MÅ bli oppfylt, før Jesus med et bydende kommando-rop kaller sine disipler til oppbrudd. *Vær derfor beredt, dere også! For Menneskesønnen kommer i den time dere ikke tenker.* I lys av denne klare formaning har Kirken levd sitt liv gjennom ulike tidsepoker, med vekslende grad av våkenhet.

Hver generasjon av kristne har med rette kunnet oppfatte seg selv som en

endetidsgenerasjon. Slik vil Gud vi skal leve. Vær våken! Dette er det ene synspunkt, klart fremholdt i Den Hellige Skrift.

Men på den annen side blir det like tydelig sagt at det er ulike tegn, ja mange tegn, som MÅ oppfylles før Jesus kommer. Og alle disse tegn, profetiske alarmklokker, som er omtalt i NT, finner vi igjen i Joh.Åp. Her er disse konkrete tegn i oppfyllelsens time blitt kraftig forsterket. Vi befinner oss da i Den store trengsel, nærmere bestemt i Israels 70. åruke. Dette er en eldgammel tolkning som kom til uttrykk allerede hos noen av kirkefedrene, og som senere har vært fremholdt med varierende styrke gjennom de følgende århundrer, ikke minst i rike vekkelsestider.

Hele Matteus. kap. 24 handler, i dens endelige oppfyllelse, om Den store trengsel. Og Jesus uttalte da bestemt, for ikke å si kategorisk:

Men straks etter de dagenes trengsel skal solen bli formørket og månen skal ikke gi sitt skinn. Stjernene skal falle ned fra himmelen, og himmelens krefter skal rokkes. Da skal Menneskesønnens tegn vise seg på himmelen, og alle folk på jorden skal bryte ut i klagerop, og de skal se Menneskesønnen komme på himmelens skyer med kraft og stor herlighet. Matt.24,29-30.

Da, når dette skjer, MÅ alle tidens tegn være oppfylt, inkludert Antikristens redselsregime, Den falske profets forførende virksomhet med tegn og under og de to vitners velsignelses rike tjeneste i Jerusalem. Videre innbefatter det da også deres død og legemlige oppstandelse, etterfulgt av deres opprykkelse til himmelen. Åp.11.

Og likeså må dommen over skjøgen og endetidens Babylon være fullbyrdet. Åp.17-18.

Først etter disse dramatiske hendelser, kommer Jesus i makt og herlighet for å sette endelig sluttstrek for all satanisk virksomhet for en krigstrett jord.

Det er dette som er det profetiske paradoks. Jesus kan komme hva tid som helst, men først etter «Den store trengsel».

Jesu gjenkomst.

Da apostelen Johannes var i fangenskap på øya Patmos fikk han en mektig åpenbaring av den oppstandne og herliggjorte Kristus. Straks etter sa Herren: *Skriv det du så, nemlig det strålende syn av den seirende Kristus.*

Og deretter lød befalingen: *Og det som nå er.* – Og hva var så det? Det var, så langt vi kan forstå, skildringen av de sju menigheter som vi leser om i Åp.2-3. Disse menigheter sies å romme en hemmelighet, Åp.1,20.

Og hva er dette skjulte mysterium? Det kan neppe råde tvil om at disse sju menigheter – i tillegg til å være sju eksisterende lokale menigheter den gang innenfor et begrenset geografisk område – også avspeiler ulike åndelige og moralske tilstander som har gjort seg gjeldende gjennom hele Kirkens historie.

Men i tillegg til dette er det også flere profetigranskere som har hevdet at disse sju sendebrev dessuten synes å romme et skyggebilde av en profetisk kirkehistorie, helt fram til bortrykkelsens gåtefulle tildragelse. Dette bør i så fall ikke forundre noen.

Slik det finnes en politisk farget verdenshistorie på forhånd – om kommende imperiers framvekst og fall, hos "hedningenes profet" i Daniel kapittel 2 og 7, så kan troens øye også skimte konturene av en profetisk kirkehistorie i Åp. 2-3.

De første mottakere av Joh.Åp. var neppe klar over dette, men vi som lever i etterkant av en 2000 år lang kirkehistorie kan ane det.

Den siste menigheten som blir omtalt er Laodikea, som betyr folkestyre. Her er det demokratiet som råder! Denne menighet hadde et høyt aktivitetsnivå, var preget av økonomisk rikdom og materiell overflod, men levde samtidig i et stort selvbedrag.

Det brant ingen hellig ild i rene hjerter. Her var skinn uten virkelighet og skall uten kjerne. Menigheten holdt på med sitt, men Jesus stod på utsiden og banket på døren. Han ville inn med sin fornyende nåde og kraft, men menigheten hørte ikke den hellige banking.

Bare noen få sjeler synes å ha åpnet sine hjerter. De fleste foretrakk å sove videre i sin sløvhed. De var verken kalde eller varme; bare lunkne. Til denne stor gruppe av bedratte sjeler, i en falsk løgnkirke, sa Jesus: **Jeg vil spy deg ut av min munn.** Disse var ikke rede for noen borttrykkelse. Men det var enda håp! **Alle dem jeg elsker refser og tukter jeg. Derfor, ta det alvorlig og omvend deg!**

Også denne sløve menighet var elsket av Jesus! Hvilken nåde!

Nå tilbake til Åp.1,19. Jesu videre befaling til Johannes var at han skulle skrive om det som skal komme etter dette. Her følger tydeligvis en ny epoke, et nytt tidsavsnitt, av det endetids-drama som er tegnet for oss med verbale ord i Joh. Åp.

Nemlig skildringen av Den store trengsel, kalt Herrens dag eller vredens dag, sammenfallende med Israels 70. år-uke.

Denne profetiske periode favner kapitlene i Åp. 6-19, og interessant nok, her finnes ordet menighet ikke nevnt en eneste gang. Men sjeler blir frelst under stor forfølgelse!

Bortrykkelsens mysterium

Det er en dyp sammenheng mellom Åp.1,19 og Åp.4,1. Mellom disse to vers ligger et profetisk glimt av hele menighetens vekslende kirkehistorie, betegnet som, det som nå er. Og denne periode er ennå ikke avsluttet, men varer fremdeles. Men hva så? Hva kommer etter dette tidsavsnitt, det være seg i himmelen eller på jorden? Dermed befinner vi oss i Åp.4,1. Plutselig skjer det noe nytt. Det inntreffer noe høyst uventet. Johannes forflyttes fra jord til himmel. **Deretter så jeg – og se, en dør var åpnet i himmelen.**

Og den første røsten som jeg hadde hørt tale til meg som en basun, sa: **Kom opp her, og jeg vil vise deg det som skal skje etter dette.**

Her følger siste avsnitt i Åp.1,19. Og disse hendelser, hva den jordiske arena angår, er det som nærmere er beskrevet i Åp.6-19.

Merkelig nok finnes det ingen direkte beskrivelse av borttrykkelsen i Joh. Åp. Men som et profetisk bilde, kfr. Åp.1,1 på denne mirakuløse hendelse synes Åp. 4 -5 å være en perfekt beskrivelse.

Johannes ble brått, i ett øyeblikk-bortrykket i Ånden. Han ble med alle sine sanser i behold overført til en helt annen virkelighetssfære. Plutselig befant han seg i himmelen! Her fikk han et glimt av Guds majestetiske trone. Den var omgitt av 24 mindre troner, og på disse satt det 24 eldste «presbytere» kledd i hvite klær og med kroner egentlig, seierskranser av gull på sine hoder. Dette er overmåte interessant! De kristne som nå, mens dette skrives, er døde, de er med sine forløste ånder i Paradis, borte fra legemet og hjemme hos Herren. De har ennå ikke fått sine herlighetslegemer og heller ikke mottatt noen seierskrans. Ingen oppstandelse har funnet sted. Og langt mindre, for å bli i det profetiske bilde, har de satt seg

på noen trone. De venter på oppstandelsens dag. Kroningsdagen!

Men det glimt av himmelen som vi får i Åp. kap. 4-5 er helt annerledes. De 24 eldste, som synes å være en symbolsk og representativ skare på den forløste menighet, har allerede fått sine herlighets-legemer, mottatt sine kroner av gull og sitter på troner. Dette i følge Jesu løfte: ***Den som seirer, ham vil jeg gi å sitte med meg på min trone, likesom jeg og har seiret og har satt meg med min Far på hans trone. Åp.3,21.***

Denne forståelse av bortrykkelsen som kroningsdagen samsvarer med Paulus' apostoliske bekjennelse:

Så ligger nå rettferdighetens krans rede for meg, den som Herren, den rettferdige dommer, skal gi meg på den dag – ja, ikke bare meg, men alle som har elsket hans komme". 2.Tim.4,8.

Dette forutsetter at en bortrykkelse da har funnet sted. Det profetiske bilde som er gitt oss av menigheten i himmelen i Åp. 4 og 5, etter bortrykkelsen, er ikke en forutsigelse som skal bli til virkelighet først etter Jesu Kristi komme i makt og herlighet, slik denne spektakulære hendelse er beskrevet i Åp.19.

Gjennom hele den videre framstilling av trengselen i Åp.6-19 blir de 24 eldste på flere steder omtalt som fortsatt værende i himmelen.

Dette synes å være et tydelig vitnesbyrd om at Lammets brud ikke skal rammes av Lammets vrede.

Til slutt for å sette punktum for denne tankerekke når Gud lar dommen falle over det profetiske Babylon i Åp.17-18, så roper de 24 eldste, som den forløste menighet i himmelen, et rungende Halleluja! Åp.19,4. De fryder seg over Guds rettferdige dom, Herrens navn til ære og pris. Og alt dette skjer før Jesu Kristi komme i Majestetet til jord.